

... ПУСТИНАТА

Еден човек се изгубил во пустината. Подоцна им го раскажуваше на своите пријатели ова страшно искушение. Според неговите зборови на крајот, кога не му останало ништо друго, клекнал, и повикал кон Бога за помош.

„И што? Ја слушна ли Бог твојата молитва?“, го прашаа.

„Ах, не. Во истиот момент се појави еден истражувач и ми го покажа патот“, одговори.

Еднаш го слушнале еден скржавец како се моли:

„Ако Семокниот, нека е благословено името Негово, ми даде сто илјади долари, десет илјади ќе им дадам на сиромасите. А ако Семокниот, за навек да е фален, не ми верува, однапред нека ми одбие десет илјади, а остатокот нека ми го прати.“

Еднаш еден странопримец го повика просјакот што го виде во своето засолниште на ручек. Кога ја кажаа молитвата, просјакот почна да Го пцуе Бога, велејќи дека не може ни да го поднесе Неговото име.

Странопримецот пламна гневен и го избрка овој просјак надвор.

А таа ноќ кога се молеше на Бога, Господ му рече:

„Педесет години тој човек ме пцуеше и ме навредуваше, а јас секој ден му давав да јаде. Не можеше ли ти за една трпеза да го истрпиш?“

Еднаш се сретнаа еден професор по теологија и еден философ-атеист, а атеистот рече:
„Многу од христијаните не живеат според Евангелието, што значи дека христијанската вера е само глума.“
„Пријателе“, одврати теологот, „факт е дека многу часовници стојат, или не одат точно, но тоа не значи дека времето не постои.“

Еднаш еден атеист падна од карпа. Како што се тркалеше надолу се фати за гранката на едно малечко дрво. Висеше така меѓу небото и камењата што беа триста метри под него, знаејќи дека нема да може долго да издржи.

Тогаш му дојде мисла во паметот. „Боже!“, повика со сета сила.

Тишина. Никој не одговори.

„Боже!“, викна повторно. „Ако постоиш, спаси ме и ти ветувам дека ќе верувам и другите ќе ги учам да веруваат.“

И пак тишина. Во шок, речиси ќе паднеше од гранката кога чу силен глас како одекнува по кањонот:

„Така велат сите кога се во неволја.“

„Не, Боже, не!“, викна сега со повеќе надеж. „Јас не сум како другите. Не гледаш ли дека веќе почнав да верувам штом го чув твојот глас? Ти треба сега да ме спасиш и јас ќе го возвестувам Твоето име до крајот на земјата.“

„Многу добро“, одговори Гласот. „Ќе те спасам. Пушти ја таа гранка.“

„Да ја пуштам гранката?“, возвикна човекот надвор од себе. „Да не ти изгледам луд?“

Во некој затвор свештеникот
ги обиколувал затворениците,
и започнал разговор со еден од нив, прашувајќи:
„Зошто си овде?“
„Затоа што прозорците се премногу
високо, а решетките премногу јаки“,
одговорил затвореникот.

Еден ден еден богат фармер влета во својата кука и растревожено викна:
„Ребека, се шири страшна вест - Месијата е овде!“
„И што е толку страшно?“, запраша жената. „Мислам дека тоа е прекрасно.
Зошти си ти толку вознемирен?“
„Зошто сум вознемирен?“, воскликна човекот. „После сите овие години труд и
пот најпосле стигнавме до оваа благосостојба. Имаме илјада грла говеда, нашите
житници се полни, и нашите дрвја се плодни.
А сега ќе мораме сè да оставиме и да Го следиме.“
„Смири се“, му одговори утешувајќи го жената. „Господ, нашиот Бог,
добар е. Тој знае колку ние Евреите секогаш мораме да трпиме. Ги имавме
фараонот, Аман, Хитлер - секогаш имаше некој. Но нашиот добар Бог секогаш
наоѓаше начин како да постапи со нив, зар не? Само верувај, мил мој мажу.
Тој ќе најде начин како да постапи и со Месијата.“

Умре една стара жена и ангелите ја однесоа пред престолот на Судијата. А кога ја
испитуваше за нејзините дела, не можеше да се најде ниеден чин на љубов, само
еден морков што му го даде еднаш таа на некој гладен просјак.

Но вредноста на едно дело на љубов е толкава, што сакајќи да ја спаси Бог
одлучи за тој морков да ја земе во Небесното Царство. Го донесоа морковот и ѝ
го дадоа. Штом го докачи, морковот почна да ја крева нагоре, како да ја влечат
со невидливо јаже, и ја дигаше жената кон небото.

Се појави просјакот. Фати крајче од нејзината облека и со неа се креваше кон
небото и тој; некој трет го фати просјакот за нога и појде со нив,
па и тој се креваше.

И набрзо се направи цела низа луѓе што закачени за морковот се креваа на
небото. А жената не го чувствуваше товарот на сите тие луѓе што се држеа за
неа, гледајќи кон небото не ги ни забележа.

Се креваа сè погоре дури не дојдоа скоро до небесните порти. Само, жената
тогаш се сврте за последен пат да ја види земјата и ги виде низата луѓе зад неа.

Па се огорчи и почна да мафта заповеднички викајќи: „Бегајте!

Сите бегајте! Јас го дадов овој морков!“

Мафташе со раката толку заповеднички, што за миг го испушти морковот.

Падна таа и сите што се држеа за неа - паднаа.

На една тркалезна маса се отвора дебата на тема:
кој е, според Библијата, најстариот занает на светот?
Лекарот започнал: „Најстар занает е хирургијата. Самиот
Бог ја употребил оваа вештина при создавањето на Ева.”
Архитектот продолжил: „Не би се сложил. Најстара вештина е
архитектурата. Самиот Бог бил првиот архитект на космосот.”
Политичарот се надоврзал: „Сепак, би рекол дека најстара е политиката.
Зарем заборавајте дека на почетокот сè беше хаос?”

Некој свештеник сакал да ги поттикне мажите во својата парохија
на поактивно учество во црковниот живот, па во една прилика
вака им проговорил:

„Кога сте се родиле, во црква ве донеле вашите мајки.
На венчавка доаѓате во придружба на своите сопруги.
Кога ќе умрете, ќе ве донесат вашите пријатели.
Зошто барем еднаш не дојдете во црква по своја волја?”

На еден стародревен филозоф, којшто со векови бил мртов,
му кажале дека во последно време неговите следбеници погрешно
го толкуваат неговото учење. Бидејќи за време на животот бил
сочувствителен и вистинољубив, после мног труд успеал
да добие можност за неколкудневна враќање на земјата.
Овде му требаа неколку дена за да ги увери своите следбеници
во неговиот идентитет. А кога утврдија кој е, престанаа да се
интересираат за неговата стародревна мудрост, и почнаа да го молат
да им ја открие тајната како станал од гробот и им се вратил на живите.

Кажуваат дека авва Нистерој од египетската пустина еднаш
се шетал со голема група свои ученици по пустината.
Ненадејно пред нив се појавил страшен змеј и тие побегнале.
Многу години подоцна, кога авва Нистерој беше на умирање,
еден од учениците го праша:

„Авво, се исплаши ли кога го видовме змејот?”

Старецот рече: „Не.”

А ученикот го праша:

„Зошто тогаш бегаше со останатите?”

„Мислев дека е подобро тогаш да побегнам од змејот,
одошто подоцна да бегам од суетатата”, рече Старецот.

„Имаш паметно куче”, му рече еден човек на својот пријател
кога го виде како игра карти со кучето.
„Не е толку паметен, како што се чини”, одговори пријателот.
„Секогаш кога ќе добие добра карта, мафта со опашката.”

Живееше еднаш еден научник кој откри начин толку совршено да се
репродуцира себеси, што беше невозможно да се распознае неговата
репродукција од него самиот. Еден ден дозна дека го бара ангелот на смртта
и смисли план па произведе дванаесет копии од себе. Ангелот се збунува, зашто
не знаеше кој од тие тринаесет примероци е научникот, па се врати на небото.
Не помина многу време и ангелот, експерт за човечки карактери, се појави со свој
интелигентен пронајдок, велејќи: „Господине, мора да си гениј, зашто успеа да
произведеш совршени репродукции на самиот себеси. Но јас открив грешка во
твоето дело, ... една мала, безначајна грешка.”

Научникот веднаш скокна и викна: „Не е можно. Каде?”

„Овде”, рече ангелот, го зеде научникот
на очиглед на сите негови репродукции и го однесе со себе.

